Szomorkodva állunk meg koporsod mellett, kit zarsod
dy karai távozásra könyszerített. Tó szüleiddel, szerető
testvéreiddel, kik odaadóan vetekedtek ápolásodban, vala-
menyien együtt érezzük a bánatot, melyet elköltözésed
fakasztott. Mint Jákóbról mondja az Erős, hogy mint [illegible] gyer-
mekifjú volt kénytelen távozni atyja áldásától s anyja
könyvjeitől kisérve a szülei kúzból s utközben reábarült
az éj sötétje és álomra hajtá le fejét, úgy távozol te is,
kiben zok reményt fűztek a szülék, abból az otthonból, hol
immár csak remény fosztó emléked hagyád, s megrontadva
a rövid pályán lehúnyad szemidet örök álomra, melyben
tüzta ramlatlan lelked angyalok zora közt emelkedik
az öröklét magasságába Istenben. [illegible]
[illegible] s amint Jákób távozá-
zakor a Bölcsek keggeletes részvéte nemcsak az elköltöző ifjú felett
sajnálkozásra nyitoka meg fokászva az ajkakat, de a szülők fájdal-
mére is tekintettek, kik elvesztették a jó gyermeket, úgy mi is érzünk
a szülők zaggó fájdalmát, kik remény szeggel nevelték legif-
jabb gyermekeket, kik sok örömet leltek okos, nyílt, értelmes
lelke fejlődésében s gyönyörködtek szivjóságában, s ime
a kiszámíthatatlan végzet kitépte életük ékességéből, gyer-
mekik díszes koszorújából a legifjabb virágszálat, mely még kizem
bontatta szirmait s már elhervadt, már letörve hullott a porba.
Miért történt így? Nem tudjuk. Istan akarata nyitja meg
örömeink s fájdalmaink forrását, a mi kívánságunk nem
másíthatja meg a változhatatlant.

Dálint Miklós

1910. decz. 8.

Ven/1/329